

Pašterapija ar spēles elementiem pēc Blaumaņa noteikumiem

Prāts. Žogs. Jūtas

27. septembrī plkst. 14.00

Rūdolfs Blaumanis savos darbos nostāda sievieti izvēles priekšā un it kā klusu pie sevis jau skaita mirkļus līdz lēmuma pieņemšanai – desmit, deviņi, astoņi, septiņi... Sešas aktrises, izspēlējot četru R. Blaumaņa noveļu sieviešu dzīvesstāstus, atklāj savu pieredzi. Ko iesākt ar savu izvēles brīvību...

Režija, dramaturģija, vizuālie risinājumi: Līga Milta
Lomās: Agnese Andžāne, Diāna Spertāle, Elizabete Milta, Jana Švinska, Katrīna Milta, Laine Rosta Trofimova
Horeogrāfija: Agnese Bordjukova

Kā Tevi ceļš aizveda līdz režijai?

Esmu ainavu arhitekte, kādu laiku strādāju arhitektu birojā, bet tad sajutu, ka esmu noilgojusies pēc cilvēkiem, jo tas pārsvārā ir darbs ar datoru un papīriem. Tad studēju kultūras menedžmentu LKA Latvijas Kultūras koledžā ar specializāciju amatierteātru režijā. Bija nepieciešama prakse, izveidoju amatierteātra kolektīvu. Kad biju vadījusi šo teātri 10 gadus, sapratu, ka man pietrūkst padziļinātu zināšanu režijā, un izlēmu iestāties maģistros Latvijas Kultūras akadēmijā.

No kā Tu iedvesmojies savai izrādei?

Izrādē tiek dekonstruētas un transformētas četras Blaumaņa noveles (*Salna pavasarī, Laimes klēpī, Raudupiete un Purva bridējs*), kur autors sievietēm līcis uzdot sev jautājumus par būtiskiem savas dzīves scenārijiem un veikt izvēli starp racionālo un iracionālo. Turklāt katra aktrise stāsta novēlētu, kas kaut kādā ziņā viņai saprotamāka. Mēs nespēlējam Blaumaņa sievietes, viņu pieredzes, bet katra aktrise ar savu raksturu pastāsta par Blaumaņa sievieti. Mums ir konkrēta izrādes struktūra, kurā noveles izspēlējam pa tādiem kā spēles līmeņiem, un sievietes

paralēli izdzīvo arī savus personīgos dzīvesstāstus.

Tava izrāde definēta kā pašterapija – kā nonāci pie šādas izvēles?

Lai katra sieviete sāktu runāt (jo dažām šīs pieredzes ir sāpīgas un negribas tās cilāt), tad dažbrīd mēs to arī nosaucām par terapiju. Izrāde bija paredzēta jau martā, tad tika pārcelta, un viena no sievietēm atzina, ka viņa ir izdzīvojusi šo posmu, daudz domājusi par savām attiecībām, piedevusi un vairs nevēlas turpināt darbu izrādē. Principā veikusi tādu kā iekšēju pašterapiju. Viss iestudēšanas laiks līcis daudz domāt un izprast katram sevi pašu.

Pastāsti par aktieru izvēli un jūsu sadarbību!

Sākotnēji arī tēmu izvēlējās pakārtoti kolektīvam, kurā strādāju, jo lielākā daļa no tā ir sievietes, un laika gaitā mums ir izveidojušās diezgan tuvas attiecības. Aicināta bija ikviens, tomēr bija jābūt gatavam stāstīt un būt atklātām. Šo procesu personīgu ir padarījis arī tas, ka izrādē piedalās abas manas meitas, attiecīgi arī man kā mātei tas ir nozīmīgi. Mātes un meitas attiecības, cik daudz vispār vecāku pieredze ietekmē jaunas sievietes.

Kāds bija lielākais izaicinājums, veidojot šo izrādi?

Izaicinājums bija tas, kā šīs sievietes atvērt. Negribētu teikt, ka iesaistīta psiholoģija, bet tas prasīja zināmu piepūli, lai sievietes būtu gatavas runāt, un nevis caur tēliem, bet būt pašas un dalīties ar to publiski. Dažkārt runājām, ka esam kā psihologu pulciņš, viena otrai palīdzam. Savā ziņā terapija tā bija, tikai ne virzīta uz dziedināšanu, bet vairāk uz to, lai varu brīvi par to domāt un saprast, ko īsti vēlos.

Kādi ir Tavi turpmākie plāni, idejas?

Arī savu turpmāko nākotni saistu ar amatierteātri. Diplomdarba izrādes iestudēšanas laikā sapratu, ka es vēlētos strādāt nevis ar dramaturģiju, kur cilvēkiem jāiejūtas kādos svešos tēlos un raksturos, bet veidot izrādes par šodienu, kur pašiem amatieri, saglabājot savus raksturus, stāstītu par sev aktuālām tēmām.

Intervēja Elīna Paula
Foto: Veļga Kūkuma